

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer otteogtredive

Jeff Pippenger

2026-01-30

Nummer otteogtredive

Prøven om Himlens Brød var discipelskabets omegaprøve i Jesu dage, og den var også omega i forhold til mannaprøven, som er fremstillet i alfaen af det gamle Israels pagtshistorie. Begyndelsen var manna; enden var Himlens Brød. Omega er altid det største, så disciplenes største frafald kendetegner Kapernaum som omega i Kristi historie og i prøven om discipelskab.

Da sagde Jesus til sine disciple: Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. For den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal finde det. For hvad gavner det et menneske, om det vinder hele verden, men bøder med sin sjæl? Eller hvad kan et menneske give til vederlag for sin sjæl? For Menneskesønnen skal komme i sin Faders herlighed med sine engle, og da skal han gengælde enhver efter hans gerninger. Sandelig siger jeg jer: Der er nogle af dem, som står her, der ikke skal smage døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige. Matthæus 16:24–28.

Kapernaum er en omega-prøve. Prøven i Kapernaum er prøven om olie i lignelsen om de ti jomfruer; den begynder ved råbet ved midnat og indleder en periode, som omfatter, at de dårlige jomfruer erkender, at de ikke har nogen olie. Derpå begynder de at gå i panik, idet de nærmer sig søndagslovens lukkende dør, sådan som det fremstilles i krisen i Kapernaum i Johannes 6,66. Profetisk er de „beskæmmede“.

Se, de dage kommer, siger den Herre Gud, da jeg vil sende hungersnød i landet, ikke hungersnød efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Og de skal flakke om fra hav til hav, og fra nord lige til øst; de skal løbe hid og did for at søge Herrens ord og skal ikke finde det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge mænd vansmægte af tørst. De, som sværger ved Samarias synd og siger: Så sandt din gud lever, Dan, og: Så sandt Beershebas skik lever, de skal falde og aldrig mere rejse sig. Amos 8,11–14.

Omegaprøven i Kapernaum er et forbillede på den omegaprøve, som følger efter den grundlæggende prøve i 2024. Omegaprøven er dér, hvor bruden besegles forud for søndagsloven. Det er dér, hvor adskillelsen for evigt fuldendes, for når hun er ren, skal ingen fremmede (hedninger) mere nogensinde vandre gennem Jerusalem.

Herren skal brøle fra Zion og opløfte sin røst fra Jerusalem; og himlene og jorden skal skælve; men Herren skal være sit folks håb og Israels børns styrke. Så skal I kende, at jeg er Herren eders Gud, som bor på Zion, mit hellige bjerg; da skal Jerusalem være hellig, og ingen fremmede skal mere drage igennem hende.

Og det skal ske på den dag, at bjergene skal dryppe af ny vin, og højene skal flyde med mælk, og alle Judas vandløb skal flyde med vand, og en kilde skal springe frem fra Herrens hus og

vande Shittims dal.

Egypten skal blive til ødemark, og Edom til en øde ørken, for volden mod Judas børn, fordi de har udgydt uskyldigt blod i deres land. Men Juda skal bo til evig tid, og Jerusalem fra slægt til slægt. For jeg vil rense deres blod, som jeg ikke har renset; for Herren bor i Zion. Joel 3:16–21.

Jerusalem renses for synd i de afsluttende faser af den undersøgende dom, hvilket i Zakarias' tredje kapitel er det sted, hvor den hvide lærredsdragt fra Filadelfia gives til Josva for at erstatte den smudsige laodikeiske dragt. „Da skal Jerusalem være hellig, og ingen fremmede skal mere drage igennem hende,“ for hveden er blevet skilt fra ukrudtet og samlet som en førstegrødeoffer. Dette sker i omega-prøven, og det sker, når himlens vinduer åbnes, og Jesus kaster juvelerne i skrinet og siger til verden: „Kom og se.“ „Kom og se“ fanen for mit rige, min brud, mit offer af levitter som i fordums dage. „Kom og se“ mit tempel, mit skrin fuldt af juveler — hver enkelt beredt som en del af herlighedens riges krone.

Den grundlæggende alfa-prøve i 2024 leder frem til templets omega-prøve. Omega-prøven indtræffer, når himlens vinduer åbnes, hvilket er, når bruden gør sig rede. De dårlige jomfruer og deres falske budskab om fred og sikkerhed i den sildige regn blæses ud gennem de åbne vinduer af vinden, for budskabet i denne historie er østenvindens budskab. Budskabet er Esajas' strenge vind, som holdes tilbage på østenvindens dag; det er Johannes' fire vinde, som holdes tilbage under beseglingstiden for de hundrede fireogfyrre tusinde.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en vred hest, der søger at bryde løs og fare hen over hele jordens overflade og bringe ødelæggelse og død i sit spor.“

„Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, gid vi i vore menigheder måtte have Guds Ånd og ånde indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

De, som forkaster dette budskab om Islams østvind, blæses ud ad vinduet af vinden—selve symbolet på deres oprør. Vildfarelsens affald er for altid knyttet til den dårlige klasse, som ikke har olie. Efraim har atter sluttet sig til sine afguder. De forkastede den forøgede kundskab om beseglingstidens tid og dens forhold til den tredje vejs Islam. Gud vil forvandle herligheden i deres falske budskab om den sene regn til „skam“.

Mit folk går til grunde på grund af mangel på kundskab; fordi du har forkastet kundskaben, vil også jeg forkaste dig, så du ikke skal være præst for mig. Eftersom du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine børn.

Efterhånden som de blev talrige, syndede de imod mig; derfor vil jeg forvandle deres herlighed til skam. De æder mit folks synd, og deres hjerte er rettet mod deres misgerning. Og det skal gå præst som folk: Jeg vil straffe dem for deres veje og gengælde dem deres gerninger. For de skal spise og ikke blive mætte; de skal bedrive utugt og ikke blive talrige; fordi de er holdt op med at give agt på Herren. Utugt og vin og most tager forstanden. Mit folk søger råd hos sit træbillede, og dets stav giver det svar; for utugtens ånd har ført dem vild, og de har bedrevet utugt og vendt sig bort fra deres Gud. De ofrer på bjergenes toppe og tænder røgelse på højene,

under ege og popler og elme, fordi deres skygge er god; derfor skal jeres døtre bedrive utugt, og jeres hustruer skal begå ægteskabsbrud. Jeg vil ikke straffe jeres døtre, når de bedriver utugt, ej heller jeres hustruer, når de begår ægteskabsbrud; for de selv holder sig til skøger og ofrer sammen med skøger; derfor skal det folk, som ikke forstår, styrte sammen.

Om end du, Israel, driver hor, så lad dog ikke Juda gøre sig skyldig; og kom ikke til Gilgal, drag ikke op til Bethaven, og svær ikke: »Så sandt Herren lever!« For Israel er genstridigt som en genstridig kvie; nu vil Herren vogte dem som et lam på et vidtstrakt sted.

Efraim er knyttet til afguder; lad ham være.

Deres drik er sur; de har uafsladeligt drevet hor; hendes fyrster elsker med skam: Giv I. Vinden har bundet hende ind i sine vinger, og de skal blive til skamme på grund af deres ofre. Hoseas 4:6–19.

Det affald, som fjernes, er både de dårlige jomfruer og de vildfarelsens læresætninger, som de er knyttet til. Vi er, hvad vi spiser, og de forkastede østvindens budskab, valgte i stedet løggen, som medfører en mægtig vildfarelse i sit kølvand, og blev knyttet til deres forfalskede freds- og sikkerheds-budskab om den sildige regn. Joels nye vin afskæres fra deres mund, netop dér hvor Jeremias bliver Guds mund.

„Når mennesker forkaster sandheden, forkaster de dens Ophavsmand. Når de træder Guds lov under fode, fornægter de Lovgiverens myndighed. Det er lige så let at gøre en afgud af falske læresætninger og teorier som at danne en afgud af træ eller sten. Ved at fordreje Guds egenskaber får Satan mennesker til at danne sig et falsk billede af ham. Hos mange er en filosofisk afgud ophøjet til Jehovas plads; mens den levende Gud, sådan som han er åbenbaret i sit ord, i Kristus og i skaberværket, kun tilbedes af få. Tusinder guddommeliggør naturen, samtidig med at de fornægter naturens Gud. Skønt i en anden form findes afgudsdyrkelse i den kristne verden i dag lige så sandelig, som den fandtes i det gamle Israel på Elias' dage. Mange bekendt vise mænds gud, filosoffers, digteres, politikeres, journalisters gud — den polerede, mondæne selskabskreds' gud, mange collegers og universiteters gud, ja, selv nogle teologiske institutioners gud — er kun lidet bedre end Ba'al, Fønikiens solgud.“ Mod en evig fred, 583.

Ved adskillelsen mellem det ægte og det falske i Millers drøm bærer vinden de falske jomfruer bort, mens Herren besegler sin brud under omgaens indre prøve ved det åbne vindue.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede vejen for mit åsyn; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I har jeres lyst i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans kommes dag? og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? For han er som smelterens ild og som tvætteres sæbe. Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de må frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være velbehageligt for Herren som i fordums dage og som i tidligere år. Malakias 3:1–4.

Levis sønner er sønner af de levitter, som var trofaste ved Arons test med dyrets billede, og derpå igen ved Jeroboams test med dyrets billede. De er dem, som består testen med dyrets billede, hvilken er den prøve, hvorved deres evige skæbne afgøres, og den prøve, de må bestå — før vi

bliver beseglet.

"Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive dannet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, ved hvilken deres evige skæbne vil blive afgjort.

„Dette er den prøve, som Guds folk må gennemgå, før de bliver beseglet. Alle, som beviste deres troskab mod Gud ved at holde Hans lov og ved at nægte at antage en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 976.

Prøven ved dyrets billede går forud for prøven ved dyrets mærke ved søndagsloven, og den må bestås, før døren lukkes.

Det er den prøve, der rensrer de retfærdige og også skiller de retfærdige fra de uretfærdige. Det er den prøve, hvor Daniel, Shadrak, Meshak og Abed-Nego findes at være synligt smukkere og bedre i huld end de, som spiste den babyloniske kost. Den ene gruppe havde spist Himlens brød og den anden Babylons brød. Det er prøven om brødet i synagogen i Kapernaum.

Yderligt er den prøvelsestid, vi nu befinder os i, prøven vedrørende dyrets billede, sammenslutningen af kirke og stat inden for Amerikas Forenede Stater. Den parallelle indre prøvelsestid identificerer en klasse af jomfruer, som åbenbarer menneskehedens billede, og en anden klasse af jomfruer, som åbenbarer guddommelighedens billede forenet med menneskelighed. Efter at Malakias har identificeret levitternes renselse og udrensning, fremsætter Gud en prøve.

Og jeg vil komme nær til jer for at holde dom; og jeg vil være et hastigt vidne imod troldmændene og imod ægteskabsbryderne og imod dem, der sværger falsk, og imod dem, der undertrykker daglejeren i hans løn, enken og den faderløse, og som afviser den fremmede fra hans ret, og ikke frygter mig, siger Hærskarers Herre.

For jeg er Herren, jeg forandrer mig ikke; derfor er I, Jakobs sønner, ikke blevet tilintetgjort. Malakias 3,5.6.

Den første prøve er at frygte Gud, og den klasse, der ikke bestod Pagtens Budbringers prøvelse, tiltales dernæst med fem fordømmelser, én for hver af de dårlige jomfruer, som svarer til at være elendige, ynkværdige, fattige, blinde, nøgne; fem profetiske kendetegn for fem dårlige jomfruer, sammenfattet under udtrykket „og frygter mig ikke“. Dette er dem, som ikke bestod den grundlæggende første alfa-prøve. De bestod ikke, fordi de ikke forstod, at Gud aldrig forandrer sig. Dette er dem, som ikke bestod den grundlæggende ydre alfa-prøve i 2024.

Der er lærdomme at drage af fortidens historie; og opmærksomheden henledes på disse, for at alle kan forstå, at Gud virker efter de samme linjer nu, som Han altid har gjort. Hans hånd ses i Hans værk og blandt nationerne nu, ganske på samme måde som den er blevet set lige siden den tid, da evangeliet først blev forkyndt for Adam i Eden.

"Der er perioder, som er vendepunkter i nationernes og kirkens historie. I Guds forsyn gives, når disse forskellige kriser indtræffer, lyset for den tid. Hvis det modtages, følger åndeligt fremskridt; hvis det forkastes, følger åndelig tilbagegang og skibbrud. Herren har i sit ord åbenbart evangeliets fremtrængende værk, således som det er blevet udført i fortiden og vil blive det i fremtiden, helt frem til den afsluttende strid, når sataniske magter vil gøre deres sidste forunderlige bevægelse." Bible Echo, 26. august 1895.

Laodikeerne ser ikke, at Guds handlemåde med mennesker altid er den samme. Hvis lyset eller olien modtages, er der velsignelse; hvis ikke, er der skibbrud.

"I tidligere tider åbenbarede himlens Herre Gud sine hemmeligheder for sine profeter. Nutiden og fremtiden står begge lige klart for ham. Guds røst genlyder ned gennem tiderne og fortæller mennesket, hvad der skal ske. Konger og fyrster indtager deres pladser til den fastsatte tid. De mener, at de udfører deres egne planer, men i virkeligheden opfylder de det ord, som Gud har talt.

„Paulus erklærer, at beretningerne om Guds handlinger med menneskeheden i fortiden, er skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er kommet“. Daniels historie er givet os til vor advarsel. „Herrens fortrolighed er med dem, der frygter ham.“ Daniels Gud lever og regerer stadig. Han har ikke lukket himlen for sit folk. Som i den jødiske tidsalder, således også i denne tidsalder, åbenbarer Gud sine hemmeligheder for sine tjenere, profeterne.“

Apostlen Peter siger: »Og desto fastere har vi det profetiske ord, og I gør vel i at agte derpå som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen bryder frem, og morgenstjernen opstår i jeres hjerter; idet I først og fremmest ved dette, at ingen Skriftens profeti beror på egen tydning. Thi aldrig er nogen profeti blevet fremført ved et menneskes vilje, men hellige Guds mænd talte, drevet af Helligånden.«

De vantro og gudløse skelner ikke betydningen af tidernes tegn, som er forudsagt i det profetiske ord. I deres uvidenhed kan de nægte at antage den inspirerede beretning. Men når bekendende kristne taler hånlige om de veje og midler, som den store JEG ER anvender for at gøre sine hensigter kendt, viser de derved, at de er uvidende både om Skrifterne og om Guds kraft. Skaberen ved netop, hvilke elementer han har at gøre med i den menneskelige natur. Han ved, hvilke midler der må anvendes for at opnå de ønskede resultater.

„Menneskers ord svigter. Den, der gør menneskers påstande til sin støtte, har god grund til at bæve; for han vil engang blive som et skibbrudt fartøj. Guds ord er ufejlbarligt og består til evig tid. Kristus erklærer: 'Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel i loven på nogen måde forgå, før det alt sammen er sket.' Guds ord vil bestå gennem evighedens uophørlige tidsaldre.“ Youth Instructor, 1. december 1903.

Gud forandrer sig aldrig, og han handler efter de samme retningslinjer, som han altid har fulgt.

„Guds værk på jorden fremviser fra tidsalder til tidsalder en slående lighed i enhver stor reformation eller religiøs bevægelse. Principperne for Guds handlemåde med menneskene er altid de samme. Nutidens betydningsfulde bevægelser har deres paralleller i fortidens, og

kirkens erfaring i tidligere tidsaldrum rummer lærdomme af stor værdi for vor egen tid.“ The Great Controversy, 343.

De første fire vers i Malakias kapitel tre identificerer den budbærer, som bereder vejen for Pagtens Budbærer, samt levitternes udrensning og renselse. Derpå afsiger Herren dom over Laodikea og påviser, at de ikke frygter Gud, hvilket betyder, at de bestod ikke den tredje engels grundlæggende alfa-prøve. Deres mangel på gudsfrygt repræsenterer en bevidst forkastelse af kundskab, og sammenhængen for den kundskab, de nægter at modtage, er anerkendelsen af historien om den budbærer, som bereder vejen, og den guddommelige Budbærer, som følger efter. Alle profeterne identificerer de sidste dage, og der ville ikke være nogen grund til at identificere en forfalsket reformatorisk bevægelse, hvis der ikke fandtes en ægte.

"Men Satan var ikke uvirksom. Han forsøgte nu det, som han har forsøgt i enhver anden reformatorisk bevægelse—at bedrage og ødelægge folket ved at påtvinge dem en forfalskning i stedet for det sande værk. Ligesom der var falske Kristuser i den kristne kirkes første århundrede, således fremstod der falske profeter i det sekstende århundrede." The Great Controversy, 186.

Sammenhængen i de første seks vers af Malakias, kapitel tre, er renselsen og lutringen af levitterne i reformbevægelsen blandt de et hundrede og fireogfyrre tusinde. For Amerikas fremtid gælder enten netop denne bevægelse eller en af mange forfalskninger. Derpå erklærer Malakias:

Lige fra jeres fædres dage er I veget bort fra mine anordninger og har ikke holdt dem. Vend om til mig, så vil jeg vende om til jer, siger Hærskarers Herre. Malakias 3,7.

Det fremadskridende frafald gennem de fire generationer er indledningen til og baggrunden for Joels Bog, og Malakias identificerer her det samme fremadskridende frafald, når han siger: „lige fra jeres fædres dage er I veget bort.“ Siden 1863, dagene for fædrene til frafaldets første generation, er de i stadig højere grad gået længere og længere bort fra Gud. Udtalelsen imod deres vedvarende synd mildnes af det laodikeiske kald, som i sørgmodige toner lover, at hvis de blot ville vende tilbage, ville Gud vende tilbage til dem.

Men I siger: Hvorved skal vi vende om? Kan et menneske bedrage Gud? Dog har I bedraget mig. Men I siger: Hvorved har vi bedraget dig? I tiender og offergaver. I er forbandet med en forbandelse, for I har bedraget mig, ja, hele dette folk.

Bring al tienden til forrådshuset, for at der kan være føde i mit hus, og sæt mig dog på prøve dermed nu, siger Hærskarers Herre, om jeg ikke vil åbne himmelens vinduer for jer og udøse velsignelse over jer i overmål, så der ikke er rum nok til at modtage den.

Og jeg vil true æderen for jeres skyld, så han ikke skal ødelægge frugten på jeres jord; heller ikke skal jeres vinstok kaste sin frugt før tiden på marken, siger Hærskarers Herre. Og alle folkene skal kalde jer salige; for I skal være et yndigt land, siger Hærskarers Herre. Malakias 3:5–12.

Alfaens grundlæggende ydre prøve i 2024 efterfølges af den afsluttende indre prøve i 2026. Denne afsluttende prøve finder sted, når himlens vinduer åbnes, og tre steder, hvor disse åbne vinduer

identificeres i den sejrige menigheds sammenhæng, er Malakias kapitel tre, Millers drøm og Åbenbaringen nitten. Malakias er alfa, Millers drøm er midten, og Åbenbaringen er omega. Prøven illustreres ved Kristus, som manden med jordbørsten, der kaster juvelerne ned i skrinets kasse. Disse juveler er både sandheder, fuldkomment ordnet i deres rækkefølge, og resten. Forrådshuset er det sted, hvor føden samles og uddeles. Som med manna-prøven, prøven i Kapernaum og Himlens Brød—er „føde“ emnet.

„Føden“ er olie i lignelsen om jomfruerne, og den repræsenterer karakteren, Helligånden og det profetiske budskab, som bringer Helligånden ind i hjerter og sind hos dem, der udvikler Kristi karakter. „Føden“ er Joels „ny vin“, som er afskåret fra Efraims drankere. For at bestå den indre slutstenstempels prøve under den anden engel må du have bestået den ydre første alfa-grundprøve. Hvis du ikke har antaget grundvolden, kan du ikke være en del af templet, som er rejst på grundvolden; men hvis du ikke hører til tallet af dem, der bestod denne grundprøve, vil du bygge dit åndelige forfalskede hus på sand. Johannes kalder dette forfalskede åndelige hus „Satans synagoge“ og Jeremias „spotternes forsamling“.

Bring alle tienderne og offergaverne ind i forrådshuset er den indre prøve, hvor seglet aftrykkes. Manden med snavsbørsten kastede Guds restfolk ind i den forstørrede kiste, og derved illustrerede han værket med at bringe alle tienderne ind i forrådshuset. Levitterne er den offergave, som løftes op, når Han udøser en velsignelse fra himlens vinduer. Manden med snavsbørstens juveler er Hans restfolk, og i Esajas kapitel seks identificeres dette restfolk som en tiende.

Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han svarede: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene uden mennesker, og landet ligger aldeles øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og der er stor forladthed midt i landet. Men endnu skal en tiendedel være tilbage i det, og den skal vende tilbage og blive fortæret; som en terebinte og som en eg, hvis stamme bliver tilbage, når de fælder deres blade: således skal den hellige sæd være dets stamme. Esajas 6:11–13.

Herren identificerer spørgsmålet om »hvor længe« på grundlag af flere vidner som pegende på søndagsloven, og i Esajas seks, vers tre, forkynder englene: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed.« Søster White forbinder dette med den mægtige engel i Åbenbaringen atten.

"Når de [englene] ser fremtiden, da hele jorden skal fylles med Hans herlighed, gjentas den triumferende lovsangen fra den ene til den andre i melodisk sang: 'Hellig, hellig, hellig, er Herren, hærskares Gud.' De er fuldt tilfredse med å ære Gud; og i Hans nærvær, under Hans godkjennelses smil, ønsker de intet mer. Ved å bære Hans bilde, ved å utføre Hans tjeneste og tilbe Ham, er deres høyeste ambisjon fullt ut nådd." Review and Herald, 22. desember 1896.

Esajas seks identificerer 11. september, da jorden blev oplyst med herligheden fra den første stemme af de to stemmer i Åbenbaringen atten. Da Esajas spurgte: »Hvor længe?«, identificeres kapitlets historie som perioden fra 11. september indtil søndagsloven, hvor den anden stemme ankommer. Esajas underretter os om, at der ved søndagsloven vil være en rest — som er en tiende. Resten har substans i sig — olie i deres kar.

Men endnu skal der i det være en tiendedel [tiende], og den skal vende tilbage og skal fortæres; som en terebinte og som en eg, hvis stub bliver tilbage, når de fælder deres blade, således skal den hellige sæd være dets stub. Esajas 6:13.

„Tiendedelen“ er dem, som har „vendt om“ som svar på Malakias’ og også Jeremias’ kald til at vende om. De er menneskehedens træer, forenet med Guddommen (den hellige sæd). De skal fortæres, for de er ikke blot budbærerne, men de er fanen for pinsefestens viftebrød; de er det budskab, som hedningerne skal spise.

Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund. Lad dem vende tilbage til dig, men du må ikke vende tilbage til dem. Jeremias 15:19.

Jeremias repræsenterer dem, som åd budskabet i engels hånd, hvilket var alfa- og grundvoldenstesten, repræsenteret ved 11. august 1840, 1888 og 11. september, for han siger, at han fandt ordene og åd dem.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem; og dit ord blev mig til mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldet med dit navn, Herre, herskarers Gud. Jeremias 15:16.

Jeremias kaldes ved Guds navn, da han åd den lille bog i engelens hånd, og dette budskab frembragte glæde og fryd, i modsætning til skam. Når Guds navn gives til Jeremias, repræsenterer han de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er filadelfiere.

Den, der sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Åbenbaringen 3,12.

Jeremias åd budskabet om 9/11 og led skuffelsen den 18. juli 2020.

Jeg sad ikke i spotternes forsamling og frydede mig ikke; jeg sad alene på grund af din hånd, thi du havde fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte bestandig, og mit sår uheleligt, så det nægter at læges? Vil du da være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Jeremias 15:17, 18.

Jeremias’ »spotternes forsamling« er Filadelfias og Smyrnas »Satans synagoge«, som siger, at de er jøder, men det er de ikke. Jeremias frydede sig ikke, for det budskab, han havde forkyndt, var et falskt budskab, som kun frembragte skam, ikke glæde. Jeremias’ »vedvarende sår, som nægtede at læges«, var de tre og en halv dag, hvor spotternes forsamling frydede sig, mens Jeremias, Moses og Elias var døde på gaden, der gik gennem de døde, tørre knoglers dal. Midt i den periode af tvivl og usikkerhed bad Herren Jeremias om at vende tilbage.

Derfor, så siger Herren: Hvis du vender om, da vil jeg lade dig vende tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det dyrebare fra det slette, skal du være som min mund. De skal vende tilbage til dig, men du skal ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af kobber for dette folk; og de skal stride imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig;

for jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil forløse dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:19–21.

Hvis Jeremias ville vende tilbage, ville Gud gøre ham til en hær, fremstillet som en mur af kobber, som både de „ugudelige“ og de „forfærdelige“ vil kæmpe imod, men ikke få overhånd over. Dette er de hvide hestes hær med ryttere klædt i hvide linneder. Denne hær, eller mur af kobber, oprejses, når Jeremias vender tilbage; dersom og når han skiller det kostbare fra det ringe. I Ezekiel syvogtredive rejser den hær sig, som Søster White siger er Guds restfolk, når de er vendt tilbage. Resten vender tilbage og rejser sig dernæst som en mægtig hær, når de skiller det kostbare fra det ringe, og de da bliver Guds mund. De må rettelig dele sandhedens ord og skille avnerne fra hveden, for de anvender de samme regler, som deres fader antog, han som var møller og havde specialiseret sig i at tilberede det allerbedste brød. Hvis de skiller det kostbare fra det ringe, sandheden fra vildfarelsen, vil de være Guds vægter, når Gud skiller de ugudelige fra de vise.

Jeremias besvarede kaldet om at vende tilbage i 2023, og derpå blev han i 2024 skuffet, idet en stor gruppe skilte sig ud ved den grundlæggende prøve, hvor Rom stadfæstede synet. Jeremias skilte med rette det dyrebare fra det usle, sandheden fra vildfarelsen, og fortsatte, indtil den interne omega-prøve ved himlens vinduers åbning kom. Når himlene åbnes, har den sejrende menighed gjort sig rede. Hun bestod den grundlæggende ydre alfa-prøve, og derpå bestod hun den indre omega-prøve ved himlens vinduer. Enten består hun og bliver en del af Guds hær, eller også blæses hun ud gennem vinduerne af vinden. Hun kastes ud på en stor mark, som Shebna i Esajas toogtyve, eller hun kastes i skrinet. Hun kastes enten i skrinet eller ud af templet, sådan som Nehemias kastede Tobija ud, eller Kristus kastede vekselernerne ud. Når manden med støvkosten kaster juvelerne i skrinet, er skrinet enten Guds Ord i en ny sandhedsramme, eller skrinet er Guds tempel, og begge dele er symboler på Kristus, og Kristus må ikke deles.

Er Kristus delt? blev Paulus korsfæstet for jer? eller blev I døbt til Paulus' navn? 1 Korintherbrev 1,13.

Kristus er ikke adskilt fra Paulus. Guddommen var ikke adskilt fra Paulus' menneskelighed. Når Paulus, mennesket, døbte i Guddommens navn, var der ingen adskillelse, for det menneskelige sendebud er forenet med det guddommelige budskab. Paulus var forenet med Guddommen lige så vist, som Efraim var knyttet til sine afguder.

De, der i Millers drøm kastes ind i templet (kisten), er Malakias tre's tiender, som skal bringes ind i forrådshuset, hvor føden opbevares og uddeles. Dette forrådshus er de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel eller, som Peter udtrykte det, „et åndeligt hus, et helligt præsteskab.“ Kisten er det åndelige hus, og juvelerne er præstesketet. Af denne grund er Millers drøm optegnet på side „81“, et symbol på den guddommelige Ypperstepræst forenet med firs menneskelige præster.

I Millers drøm illustrerer manden med snavsbørsten det at bringe juvelerne, (som er Esajas' tiender og Malakias' offergaver), når Han kaster juvelerne ind i templet, som er forrådshuset, som er skrinets kasse. Der er ofte to spørgsmål forbundet med den anden engel, og omega-prøven er den anden engel i relation til alfa-prøven og den tredje lakmusprøve. Kaldet er at vende tilbage, og tilbagevenden demonstreres ved at bringe alle tienderne og offergaverne ind i forrådshuset, for at

der kan være føde i Hans hus. De to spørgsmål her er: Hvad er “føden?” og hvad er “forrådshuset?”

Om juvelerne er budbringerne, eller om juvelerne er budskabet, afgør, hvordan disse to spørgsmål besvares. Hvis det er budbringerne, da er de den tiende, som udgør templet, der altid opføres i det andet trin. Hvis det er budskabet, er det midnatsråbets budskab, som føres til fuldendelse som templets topsten, og om bemyndigelsen af den anden engels budskab.

Og sagde: Derfor skal en mand forlade fader og moder og holde sig til sin hustru; og de to skal være ét kød. Derfor er de ikke længere to, men ét kød. Hvad Gud derfor har sammenføjet, må et menneske ikke adskille. Mattæus 19:5, 6.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Jeg blev henvist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias’ ånd og kraft for at berede Jesu vej. De, som forkastede Johannes’ vidnesbyrd, havde intet udbytte af Jesu lære. Deres modstand mod det budskab, som forudsagde Hans komme, bragte dem derhen, hvor de ikke uden videre kunne modtage det stærkeste bevis for, at Han var Messias. Satan ledte dem, som forkastede Johannes’ budskab, til at gå endnu videre, til at forkaste og korsfæste Kristus. Ved at gøre dette bragte de sig selv derhen, hvor de ikke kunne modtage velsignelsen på pinsedagen, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. Sønderrivelsen af forhængen i templet viste, at de jødiske ofre og anordninger ikke længere ville blive modtaget. Det store Offer var blevet frembåret og var blevet antaget, og Helligånden, som nedsteg på pinsedagen, ledte disciplenes sind bort fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind med Sit eget blod for at udøse Sin forsonings velgerninger over Sine disciple. Men jøderne blev efterladt i fuldstændigt mørke. De mistede alt det lys, som de kunne have haft over frelsesplanen, og stolede stadig på deres nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom havde taget den jordiskes plads, men de havde ingen kundskab om forandringen. Derfor kunne de ikke have gavn af Kristi midlertjeneste i det hellige.“

"Mange ser med gru på jødernes handle måde, idet de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om Hans skændige mishandling, tænker de, at de elsker Ham, og at de ikke ville have fornægtet Ham som Peter eller korsfæstet Ham som jøderne. Men Gud, som læser alles hjerter, har sat den kærlighed til Jesus på prøve, som de bekendte at føle. Hele himlen fulgte med den dybeste interesse modtagelsen af den første engels budskab. Men mange, som bekendte at elske Jesus, og som fældede tårer, når de læste beretningen om korset, spottede det gode budskab om Hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de, at det var en vildfarelse. De hadede dem, som elskede Hans tilsynekomst, og udelukkede dem fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke drage nytte af det andet; heller ikke havde de gavn af midnatsråbet, som skulle berede dem til ved tro at gå ind med Jesus i det himmelske helligdoms allerhelligste. Og ved at forkaste de to foregående budskaber har de således formørket deres forstand, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således havde navnkirkerne korsfæstet disse budskaber, og derfor har de ingen kundskab om vejen ind i det allerhelligste, og de kan ikke have gavn af Jesu forbøn dér. Ligesom jøderne, der frembar deres nytteløse ofre, opsender de deres nytteløse bønner til det

rum, som Jesus har forladt; og Satan, som glæder sig over bedraget, antager en religiøs skikkelse og leder disse bekendende kristnes sind til sig selv, idet han virker med sin magt, sine tegn og løgnens under for at fastholde dem i sin snare." *Early Writings*, 259–261.